

sig og sige: saadan og saadan skal det være, og Communefogden har da at udføre det. Det Samme gaaer igjennem Forslaget ved Landdagene og den Dyrighed, som der er opstillet, og som kaldes Landshøvdingen; ja, vi fik den Oplysning igaar, at derved egentlig var tænkt paa Præsidenter, men det er en egen Maade, hvorpaa en Præsident saaledes her er fremkommen, thi andetsteds, hvor man har en Præsident, søger man at lade ham udnævne paa en Maade, hvorved han kommer til at staae selvstændigt og faaer en betydelig Magt ligeoverfor Repræsentationen, men det er der her slet ikke Tale om; han bliver valgt af Repræsentationen paa 5 Aar, den bestemmer hans Lønning, det er kun, naar den er borte, at han kan gjøre Noget — saa har han hele Landdagens Myndighed — men, naar Landdagen er tilstede, saa skal han udføre dens Beslutninger, og Landdagen kan for ham tage hvilkesomhelst Beslutninger, den vil. Der blev da ogsaa sagt af Andre: ja, det er ikke nogen Præsident, men en Dverpræsident — ja, see det er nu en ganske anden Tante. (Tscherning: Det har jeg ikke sagt!). So den Dyring faldt igaar; jeg veed ikke, om den er optagen i Tidenden, men jeg hørte den. Jeg veed nu ikke, om dette skulde være en saadan Dverpræsident, som findes i Preussen og andre Lande, men det var nok heller ikke Meningen, saavidt som jeg kan skjønne. Overalt, hvor der er Dverpræsidenter, der have de dog noget ganske Andet at betyde, end naar der her er Tale om en Landshøvding, hvilket iøvrigt efter min Mening er et overmaade smukt Navn, ja, jeg tilstaaer, det er i Grunden efter min personlige Mening det Bedste i Udkastet. (Almindelig Latter). Ja, jeg mener, at, da det er det eneste Gode, jeg finder ved Udkastet, saa bør jeg idetmindste nævne det. Men, hvor der er en saadan Landshøvding, bliver han altid valgt af Kongen, og det er Kronens vigtigste Rettighed at udnævne denne Mand, og det gjælder ogsaa i England, hvor han vælges af Kronen. (Tscherning: Lordmajoren!). Ja, nu kommer jeg strax til det. Han er ogsaa der en af Kronen indsat Dyrighed, skjøndt han ikke er lønnet; — ved den store Patriotisme og den store Udvikling i alle Forhold,

som finder Sted under den frie engelske Udvikling, der har man meget let ved at finde Folk, som ville overtage sig disse Forretninger uden al Løn — forøvrigt ere Functionerne nu af meget mindre Betydning, end de tidligere vare. Der er nogle enkelte Stæder i Storbritanien, som have det som et særligt Privilegium, at de selv vælge den Mand, som staaer i Spidsen for deres Commune; jeg maa ogsaa tilstaae, at, naar det endelig skal være, saa finder jeg i Grunden den Form bedre end det, som her er bragt i Forslag, at denne Landshøvding skal vælges af Landdagen, men stadfæstes af Kongen; det troer jeg er en Form, som man ikke skulde være meget tilbøielig til at vælge. Naar Lordmajorens Valg bliver stadfæstet, da maa man troe, at det blot er en Form, thi man kender vist i mange Aar intet Exempel paa, at Kronen har vægret sig derved. (Tscherning: Det er Kronens Fornuft). Ja, der kan tale Noget for denne Stadsfæstelse, hvor man er vis paa, at den bliver, saa at sige, en Form, men der har været andre Lande, hvor denne Form har været brugt, og hvor den har givet Anledning til idelige, høist ubehagelige Conflicter, hvor man er blevet misfornøiet, naar der er blevet valgt en Mand, hvis Valg Kongen ikke har havt Lyst til at stadfæste, og hvor man har roest, naar der er skeet Valg, som man syntes var gode, og alt Sligt forekommer mig at føre tilbage til uklare og uheldige Forhold. Jeg troer, at Kronen maatte regne det som sit Prærogativ at vælge saadanne Mænd (Nei!), og det saameget mere, naar det skulde være Dyrigheder. De skulde være Landskredsens øverste Dyrigheder, saavidt Landskredsens Forretninger ikke overdrages særlige Embedsmand, men der er ikke mange Forretninger her, som overdrages særlige Embedsmand, undtagen Skatteoppebørslere, Soldvæsenet, Postvæsenet og Sligt, ellers ere Dyrighederne de almindelige Statsfunctionærer, og denne Mand, hvad enten det nu bliver Landshøvdingen, for hele Provindsen, eller Fogden, for en enkelt Commune, bliver altsaa Dyrighed paa Stedet, og han skal saaledes staae over Kredsen; men det gjør han ikke, han staaer under Landdagen og under Communereraadet, thi han skal slikt erøvere